



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3520/2020
05.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Михајло В. Булајић адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд – Филијала у Прокупљу, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 1548/18 од 23.10.2019. године, у седници већа одржаној 05.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1548/18 од 23.10.2019. године, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

УКИДА СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 1548/18 од 23.10.2019. године, као и решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 1070/18 од 28.06.2018. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновни поступак у укинутом делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 1070/18 од 28.06.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље па је обавезана тужена да Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање РС у корист тужиље уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања, по стопи која буде важила на дан уплате за период од јуна до августа 2012. године на износе ближе наведене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1548/18 од 23.10.2019. године одбијене су као неосноване жалбе тужене и тужиље, а пресуда Основног суда у Прокупљу П 1070/18 од 28.06.2018. године је потврђена.

Против другостепеног решења о трошковима поступка тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП, због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром на то да постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка, у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле и обавезао је тужену да за тужилу изврши уплату припадајућих доприноса. Међутим, и поред тога првостепени суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка са образложењем да није било неопходно да тужилца поводом уплате припадајућих доприноса води посебан поступак, већ је исте могао потраживати и у поступку за исплату новчане накнаде због незапослености.

Другостепени суд је одбио као неосновану жалбу тужиле и потврдио одлуку о трошковима поступка, прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешан став нижестепених судова у погледу права тужиле на накнаду трошкова поступка.

Одредбом члана 153. става 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. ставом 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци, узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, нижестепени судови су погрешно поступили када су одлучили да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Приликом одлучивања о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех парничних странака у спору. Изузетак су породични спорови код којих се суд води и критеријумом правичности. У овом конкретном случају, тужена приликом исплате новчане накнаде није извршила исплату припадајућих доприноса, због чега тужилца има право да тужбом потражује њихову исплату. Осим тога, тужена је оспорила тужбени захтев тужилци током поступка, у ком смислу тужилци, која је успела у спору, припада право на накнаду свих трошкова који су били потребни за вођење парнице.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. става 2. у вези члана 420. ЗПП-а, укинуо одлуку о трошковима поступка и предмет у укинутом делу вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић